

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Philippi Servii Amicus Fidelis Usque Ad Mortem

Bouchy, Philippe

Coloniæ Agrippinæ, 1660

§. V. Quomodo Amicus fidelis, juvet ægrum, ad repellendam vanam gloriam & præsumptionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54799](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54799)

Ne perenni cremer igne.

Inter oves locum presta,

Et ab hœdis me sequestra,

Statuens in parte dextra.

Confutatis maledictis,

Flammis acribus addictis,

Voca me cum benedictis.

Oro supplex & acclinis,

Cor contritum quasi cinis,

Gere curam mei finis.

§. V

Quomodo Amicus fidelis, iuuet a-
grum, ad repellendam vanam
gloriam & presumptio-
nem.

Quemadmodum Divinus Spon-
sus, ad animæ nostræ, sponsæ suæ
præsentiam, desideriiis iustus fidelibus,
anhelat; ideoq; stat, modò ad osti-
ejus, & pulsat, ut intret; modò demit-
tit sese & curiosis oculis introspicit,
sive per fenestras, sive per cancellos,

G 6

ue

ut eam vel éminus saltem contem-
pletur : ita animæ ejusdem procus
impudens ac perfidus Cacodæmon,
plenissimis odii ac invidentiæ oculis
rimatur omnia, quærens non quam
amet, sed devoret. Urbium expug-
natores imitatur, primum enim om-
nes explorat aditus, ut per eum
quem debiliorem minusque muni-
tum repererit, irruptionem parat: il-
luc arietis, aggeres, machinasque ô-
mnes convertit : quod si machinis
parum proficit, cuniculos abscondit
remque suam agit clanculum : *An
dokus, an virtus, tali quis in hoste requi-
rat?*

Vidisti superiori paragrafo, leo-
ninam rabiem, vidisti machinas,
quibus moribundos in horrendum
desperationis barathrum præcipita-
re conatus sit; vide modò vulpem
vaferrimam, villosò caudæ blandi-
entis syrmate blandientem. Bene est:
egregium te hæctenus fortemque in
sufferendis exantlandisque labori-
bus præbuidisti; quid restat, nisi ut læ-
tus;

tus, diviniq̄ue iudicii securus, ad
beatorum quietem palmamq̄ue ad-
spires?

Ecquid advertis lubricos sterni
gradus, quibus in superbiæ pinnacu-
lum attractus, lapsu graviore corru-
at? ita nimirum assolet quos scele-
rum pondere deprimere non potest,
propriæ existimationis alis attollit.
Quam enim prona, quam proclivis
sit ad ruinam via illa, non ignotat,
vel suo ipsius, vel suorum præjudi-
cio. Quare & adversus hoc non leve
discrimen muniendus est ægrotus.

Quemadmodum adversus despe-
rationis charybdim, bonum est, ut
quò magis Satanàs hominem depri-
mit conscientia scelerum, hoc se ma-
gis erigat fiducia divinæ misericor-
diæ, ita jam adversus arrogantiam
Scyllam, præsens erit remedium, si
de se demissimè sentias, considera-
tione propriæ imbecillitatis.

Valebunt etiam opinor, ad retun-
denda vanitatis ac fiduciæ propriæ
jacula, quæ passim sacris in codici-

bus repetiuntur ad divinum timorem altè mentibus imprimendum; audi quid minetur Ecclesiasticus: *a*
Si non in timore Domini tenueris te instanter, citò subvertetur domus tua: fabrica videlicet virtutum in animo tuo ædificata, valido superbix vento concutietur.

Cùm in hunc alterum *b* Ecclesiastici locum incidisset D. Bernardus: *Nescit homo, utrum amore, an odio dignus sit.* Terribilis est, inquit, locus iste, & totius expertis quietis: totus inhorruì, si quando in eum raptus sum. Quòd si hæc cogitatio vel sanctissimos viros, & quasi columnas in Ecclesia, compulerit ad tremorem, quid nobis faciendum, qui ex multis antea actæ vitæ sceleribus responsum mortis in nobis habemus?

Quis nostrum dicere audeat cum Paulo: *c* *Nihil mihi conscius sum?* ut ita sit, addat tamen cum eod: *m* *necessum est, Sed non in hoc iustificatus sum:*
alia

a Eccl. 27. b Eccl. 9. c 1 Cor. 4.

alia enim sunt iudicia Dei, alia hominum; & terribilis est a illa Divina Majestas in consiliis super filios hominum

Quis Jobo sanctissimo, patientiâ, & vitæ integritate comparandus: dicebat tamen: *Vererebar omnia opera mea, sciens quòd non parcere delinquenti: quare omnia? an non aliqua ialtem bona, quæ Divinæ Justitiæ stateram non reformident? Etiam si habuero aliquid iustum, non respondebo, inquit, sed meum iudicem deprecabor, quia si iustificare me voluero, os meum condemnabit me: c si innocentem ostendero, pravum me comprobabit. Ecce luna non splendet, & stella non sunt munda in conspectu ejus: quanto magis homo purredo, & filius hominis vermis?*

Quod si igitur, ob constanter fortiterque toleratos morbi dolores vanæ gloriolæ animam, vel levis aura afflaverit, dic cum Psalmista:

Verum-

a Psalms. 65. b Job. 9. c Job. 25.

a Verumtamen Deo subiecta esto anima mea: quoniam ab ipso patientia mea.

Si urgeat Dæmon, dicatque: Deo quidem, imprimis laudem & honorem bonorum operum deberi; in te nihilominus aliquam gloriæ ejus partem ideò derivari quod gratiæ ejus cooperatus sis.

Responde cum *b* Augustino: Aperuisti mihi oculos lux & excitasti, & illuminasti me, & vidi quod gloriari non valeat ante te omnis caro, nec justificetur omnis vivens: quoniam si quid boni est, parvi vel magni, donum tuum est, & nostrum non nisi malum est. Et idem, alibi: *c* Multa Deus facit in homine bona, quæ non facit homo: nulla verò facit homo, quæ non facit Deus, ut faciat homo. Quæcunque adsint bona opera, nulla sunt, inquit Gregorius, nisi humilitate condiantur; miranda quippe actio cum elatione, non elevat

a Psalm. 61. *b* Augustin. soliloq. c. 15
c Epist. 52. ad Macedonium.

vat sed gravat: qui enim sine humili-
tate virtutes congregat, quasi in
vento pulverem portat, ut unde ali-
quid habere cernitur, inde deterius
excatur.

Arrogantis est animi, & plus æ-
quo sibi vindicantis, in propria cau-
sa agere velle Judicem. Qui judicat
me Dominus est, inquit Paulus: *Ille, ille constitutus à Deo Patre Iudex u-
niversorum.* Minimò ferenda esset e-
jus militis insolentia qui Regis sui
iudicium praverteret, sibi que ante
belli finem, coronam ac triumphum
decerneret. Perinde facere censen-
dus, qui ante ultimam vitæ perio-
dum, de Carne, de Mundo, de Dia-
bolo victoriæ sibi palmam pollice-
tur: quamdiu hostis insidias & dolos
meditatur, quæ potest esse securi-
tas? Magnus esse unusquisque stu-
deat, inquit Gregorius, sed tamen
aliquo modo magnum se esse nesci-
at: ne dum sibi magnitudinem arro-
ganter tribuit, amittat intus quod
erat;

2 Actor. 10.

erat; hinc per *a* Prophetam dicitur:
 v^a qui sapientes estis in oculis ve-
 stris, & coram vobismetipsis pruden-
 tes.

Ad detorquenda gloriae inanis spi-
 racula, monendus æger, ut vitæ
 præteritæ flagitia graviora, sæpius-
 que iterata, in memoriam reducat,
 maximè cum ignoret an sufficienti
 ea pœnitentia diluerit, debitasque
 pro eis pœnas hæctenus Deo persol-
 verit. Ita admonet *b* Ecclesiasticus:
De propitiato peccato noli esse sine metu.

Cum multa sint sacris in Codici-
 bus, tum duo præsertim loca, mihi
 videntur peropportuna, in quibus
 luce meridiana clarius appareat,
 quàm nulla sit nobis ratio de operi-
 bus nostris etiam optimis, glorian-
 di. Primum habetur Lucæ 17. ubi
 allata servi parabola, Domino suo
 gnaviter in multis ministrantis, ait
 Christus, Dominum non habere illi
 gratiam, quia nimirum nihil præ-
 stitit ad quod servitus, aliisque
 nomi-

a Esa. 5. *b* Eccl. 5.

nomnibus non obligaretur, & tandem ita concludit: *Sic & vos, cum feceritis omnia qua praecepta sunt vobis, dicite, servi inutiles sumus: quod debui- mus facere, fecimus.* Quotusquisque nostrum est, qui ex vero conscientiae mentis dictamine asseverare audeat, quae sibi à Deo praecepta erant, examussum praestitisse omnia? ut ita esset, fatendum nihilominus illi esset, juxta Christi placitum, *Servi inutiles sumus.* Deus bone, si servi inutiles, qui Domini sui mandatis omnibus diligenter obsecuti sunt, quid nobis fiet? tibi, inquam, & mihi, nostri- que similibus, qui, tantum abest ut Dei leges ac praecepta exactè servaverimus, ut etiam plurima, neque raro, neque leviter violaverimus? *Sed dixerimus quia peccatum non habemus, veritas in nobis non est,* ait Joannes, Jacobus verò: *a In multis offendimus omnes.* Quænam igitur usquam gloriandi materia nobis reliqua facta est? *b Va vna, etiam laudabili,* inquit Augu-

a Iacob. 3. b Lib. 9. Conf.

Augustinus, *si sine misericordia discutiatur eam.*

Locum alterum suggerit a Isaias: *Facti sumus, inquit, ut immundus omnes nos, & quasi pannus menstruata universa justitia nostra. I modo, & si absque animi, itomachive nausea potes, de egregia illa merce, gloriare.*

a Isa. 64.

§. VI.

Quomodo Amicus fidelis, inducere agros possit ad eliciendos actus, divini amoris.

A Gemodò mi Amice, nunc animis opus: nullo modo committendum, ut animus simul cum corpore infirmetur: immò agrotante corpore valere debet animus solito melius: a *Nam virtus in infirmitate perficitur, ait Paulus, & cum infirmor tunc potens sum. Bene igitur & tu feceris, si vires exeras, & quam poteris pluri-*

a 2. Cor 12.